

הסתה לגזענות – האמנם? / הרב יהודה אפשטיין

יו"ר אגודת 'קדושת ציון' – התאחדות החרדים לדרישת ציון על טהרת הקודש

השנה חשתי סיפוק מיוחד לקראת חג החרות הקרב ובא, כאשר אחר מאמצים רבים שארכו ימים ולילות, ולעיתים אף לילות לבנים ללא שינה – זכינו באגודת 'קדושת ציון' להוציא גליון מפואר ומיוחד לרגל יום השנה המאה לאחד מענקי הרוח של אומתנו, הלא הוא הגאון רבי עקיבה יוסף שלזינגר זצ"ל, אשר עוד לפני הרצל, שרטט במדויק את חזון המדינה היהודית כפי שהיא צריכה להתקיים, כשהכל מיוסד על אדני התורה והיראה. כמה כואב, שלא שעו אל עצתו אז, העדיפו לעסוק בכיבוי שריפות נקודתיות, ובכך אפשרו למפרי ברית להשתלט על המפעל.

וכאילו כדי להמחיש את גודל האסון, אני מקבל טלפון בשעות הערב מ'פואד' ממרחב דוד (תחנת הקישלה), אשר מזמן אותי ל'ברור' למחרת. בשלוש לפנות בוקר הגיעו לירושלים מבית הדפוס הגליונות המיוחלים של 'קדושת ציון', וכעבור מספר שעות שמעתי שממשלת הרשע עומדת לפוג מן העולם, כך שהיום התחיל לא רע. הגעתי לקישלה, ולו מתוך סקרנות, והמתנתי לראות מה בוער למשטרת ישראל בימים טרופים אלו, כשכולם מתכוננים לפסח מצד אחד, והמצב הבטחוני לא מזהיר בלשון המעטה מצד שני. המתנתי שעה, ועוד שעה, ועוד שעה, ועוד חצי שעה. בכל אותו הזמן היו עסוקים באחד מבני-דודינו שהכה את אשתו קצת חזק מדי גם לפי הנורמות המצויות אצלם. המסכנה הגיעה עם הוריה וילדיה, כשכולה חבולה, שני פנסים שחורים בשתי העיניים, ואני עסקתי בלבי בשאלה איזה עם יותר מושחת – האירופיים המערביים, אשר הרסו את מוסד המשפחה וחיים בהפקרות מוחלטת, או בני ישמעאל שמתאכזרים כך לנשותיהם ורואים במידה העלובה הזו סוג של גבורה. לא הגעתי להכרעה, אבל ככל הנראה אזכה לכוון טוב יותר בברכת 'שלא עשני גוי', כך ששעות ההמתנה לא היו לחינם.

ואז, הגיע תורי להכנס לאותו 'ברור'. הכניס אותי שוטר בשם 'פטר'. "ופטר חמור תפדה בשה, ואם לא תפדה – וערפתו". ערבי נוצרי, ככל הנראה. רוב השוטרים בקישלה הם ערבים, ואני מוצא את עצמי מהרהר בשאלה, האם זו רשעות מכוונת מצד הממשלה, או שזו סתם רשלנות משום שיותר קל למצוא ערבים שמדברים ערבית מאשר יהודים, ובלי ידיעת השפה הערבית קשה להיות שוטר בקישלה. פטר מודיע לי, שאני חשוד ב'הסתה לגזענות'. טוב, אני חושב לעצמי, אני הרי מאמין בתורה, משתדל לקיים את מה שכתוב בה ולגרום לאחרים גם הם לקיים, והתורה מתיחסת לישראל כאל עם סגולה. בעיניים מערביות, זו בוודאי גזענות, אז מה החידוש. ואז הוא מתחיל להקריא הודעות המיוחסות אלי מהצייצן ('טוויטר' בלע"ז). קצת לא נעים לי, כי אני מקפיד מאד לא להשתמש באינטרנט שאינו מסונן ברמה המחמירה ביותר, ובנטפרי אין גישה לטוויטר. ואז אני נזכר, שלפני שנתיים, התנדב בחור אחד – שאינו מסונן על-ידי נטפרי - לפתוח עבורי חשבון, ושאני אעביר לו הודעות מדי פעם דרך הדוא"ל, וכך הגבתי מדי פעם על אירועים שונים. אחרי כמה ימים ראיתי, שניגשים לחשבון הזה אנשים נוספים ומעלים שם מה שהם רוצים, אז הוריתי לו לסגור אותו. אבל כל זה היה לפני שנתיים. מה קרה עכשיו, שאלתי את פטר.

פטר מסביר, שיש 'חומר מודיעיני', וזה עובר תהליך עד שמגיע לחקירה וכו'. ואני מהרהר לעצמי, איך זה קורה, שבדיוק ביום בו אגודת 'קדושת ציון' מצליחה להוציא גליון כה חשוב, כה קריטי להחדרת התודעה של כינון ממלכת התורה והפלת שלטון הרשע – בדיוק אז מזדמן לי להחקר על כמה מילים שכתבתי לפני שנתיים. כנראה, שאותם אנשי מודיעין – המוזנים על-ידי התנועה הרפורמית – מתקשים בקריאת מאמרים ארוכים ומלומדים. גליונות 'קדושת ציון', ובהם שלל מאמרים מרתקים בכל מקצועות התורה, לרבות התיחסות

אקטואלית באספקלריה תורנית – זה לא בשבילם. תן להם ציוץ של 40 מילים, והם כבר יאשימו אותך ב'גזענות'...

האמת, שגם פטר התקשה להבין מה רוצים ממני. תרגמתי עבורו ביטוי בארמית שלא הבין, ודסקסנו אודות הקשר שבין השפות השמיות השונות. הציוצים היו בסגנון – 'כמה טוב שהשנה (בתקופת הקורונה) יחסך מאתנו לראות את הפרצופים המאיימים של אויבינו בימי הרמדאן. אולי כדאי לאמץ את הנוהג גם לשנים הבאות'. או מה שכתבתי לקראת יום השואה, שעם כל החשיבות של השואה שהייתה לפני 80 שנה, הרבה יותר חשוב למנוע את השואה שמתכננים לנו כיום פראי-האדם הישמעאלים. מכאן לשם ומשם לכאן, הוא שואל אותי אם זה נכון שאני לא אוהב מוסלמים, ואני אומר לו שהם דווקא עדיפים מנוצרים, שעובדים עבודה זרה, הוא שואל האם אני שונא ערבים בכלל, ואני משיב שאני דווקא מאחל להם כל טוב, אבל באוסטרליה, לא פה. בשביל זה הטרידו אותי לפני פסח...

אחר שעה ורבע של שאלות, שכללו את הקראת כל הציוצים שהיו, הסתיימה החקירה, עם לקיחת טביעות אצבעות. 'אל תעשה שטויות', אמר לי פטר בסוף החקירה. היה ניכר, כי על-אף דעותי, הוא נהנה ממני יותר מאשר מרוב ה'לקוחות' שלו, מסוגו של אותו גבר אלים שפוצץ לאשתו את הפרצוף.

יצאתי החוצה עם החלטה נחושה, לאמץ את דבריו של פטר – לא אעשה שטויות. אמשיך לכתוב את דבר ה', לומר אותו ולהפיץ אותו בכל מקום שאפשר. אמשיך במאבק להקמת ממלכת התורה ברוח חזונו של הגאון רבי עקיבה יוסף שלזינגר זצ"ל. אמשיך לכתוב, לערוך ולהפיץ את גליונות 'קדושת ציון' בעשרות אלפי עותקים. הרמתי טלפון לחברים, והחלטנו להתכונן לאירוע מיוחד שיערך בראש חודש אייר – יום פטירתו המאה של הגרע"י שלזינגר, ואחר-כך – נשנס מתנינו לקראת הועידה הגדולה של 'קדושת ציון' בסוף אייר, לציון הנסים האדירים של תשכ"ז.

הם לא ישברו אותנו – לא בהטרדות קטנוניות ולא באמצעים אחרים. אנחנו ממשיכים. החזון מחכה לנו. הוא גדול מדי בכדי שנרפה ידינו. בסוף ה'חקירה', גליתי לפטר, כי אנו שואפים לבנות את בית המקדש על חורבות כיפת הסלע. תחילה לא האמין שאי-פעם היה שם מקדש. אבל אחר ששוכנע שאני רציני לחלוטין, אמר לי – "רק תעשה לי טובה, תודיע לי ברגע שיש לכם תכנית מעשית, כי אני צריך לדעת מתי לברוח מהארץ". הוא צחק. בסוף נצחק אנחנו. אז ימלא שחוק פינו ולשונו רנה...

לפרטים אודות הגליון המיוחד, האירוע של יום השנה המאה לפטירת הגרע"י שלזינגר, ועידת 'קדושת ציון' ושאר פעילויות האגודה ניתן ליצור קשר בדוא"ל - kdst.shutafim@gmail.com